

تلفون نومروسى : بك ارغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : فطه پنجشنبه بازارى صافچيلر خانده ۱۶

آبولا

صاحب امتياز و مدير مسئول :
آريستورولوس د. خريستيديس

'Αβ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 10 ἑξάμην. > 20 ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	--	--

Ἡ φυγὴ τῶν Ρώσων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΓΑΠΗ ΑΛΗΘΙΝΗ

Ἄν και εἰς τὴν σημερινὴν ὁμιλίαν μου ἐπανέρχωμαι εἰς τὸ θέμα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων ἀπὸ τοὺς γονεῖς, παρακαλῶ νὰ θεωρηθῆ τοῦτο ὡς ἓν σημεῖον ἐπὶ πλέον τῆς σημασίας καὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣτις δέον ν' ἀποδοθῆ εἰς τὸ ὑπέρτατον τοῦτο καθήκον τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα.

Οἱ γονεῖς, κηδόμενοι τοῦ γοήτρου τῆς κοινῆς, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦσι τοὺς παράγοντας, φροντίζοντες διὰ τὸ καλὸν τῆς οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ἀλλὰ καὶ χάριν τοῦ κήδους καὶ τῆς ἰκανοποιήσεως ἑαυτῶν, ὀφείλουσι νὰ ἐπιβλέπωσι καὶ νὰ χειραγωγῶσι τὴν ἀνατροφήν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων. Χάριν αὐτῆς ἡ Πρόνοια ἔθεσεν εἰς τὰς ψυχὰς τούτων τὸ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον ἑλατήριον: τὴν ἀγάπην.

Ἡ πρὸς τὰ τέκνα ἔμφυτος καὶ ζωηρὰ ἀγάπη τῶν γονέων ἐνισχύει τούτων τὰς προσπαθείας, ἐμπνέει ὠραῖα ὄνειρα, διαγράφει ἰδανικὰ καὶ κανονίζει τὰ αἰσθημῆτα.

Ἄλλὰ τὸ ἔδαφος τῆς ἀγάπης αὐτῆς εἶναι ἐπικλινές. Ἐνῶ εἰς τὴν κορυφὴν του εὐρίσκειται ὄντως ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, εἰς τὰς κλιτύς του συναντᾶ τις τὴν ἀδυναμίαν, τὴν τύφλωσιν, τὴν ἐξασθένειαν, τὴν ἐνοχίαν.

Ἀπορεῖτε; Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές. Ὅλα, καὶ τὰ εὐγενέστερα τῶν συναισθημάτων, ἐντεινόμενα, φθάνουσι σχεδὸν πάντοτε εἰς σφάλματα καὶ κακίας, τοσοῦτο μᾶλλον μεγαλειτέρας, ὅσον ἡ ὁρμὴ τῶν ἀπὸ τῆς ἀφειτηρίας εἶναι ζωηροτέρα. Ἡ περισυλλογὴ καὶ ἡ φειδῶ ἄγει εἰς τὴν φιλαργυρίαν, ὁ ἐνθουσιασμός εἰς τὴν ἐπιπολαιότητα, ἡ περίσκεψις εἰς τὴν ἀνειλικρίνειαν, καὶ ἡ ἀγάπη εἰς τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν συνενοχίαν πρὸς τὰ φοβερώτερα παραπτώματα.

Πλειστάκις βλέπομεν τέκνα, θύματα τῆς ὑπερηκοντισμένης ταύτης ἀγάπης τῶν γονέων τῶν, ἣτις ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, ἀφοῦ ὄρα ὑπὸ τὸ ἐξογκωτικὸν πρῆσμα παρκαρρωμένης ἀντιλήψεως καὶ αἰωνίως μυωπαζούσης διανοίας. Ἡ ἀγάπη ἡ ἀληθινὴ εἶναι ὁ μέγας δημιουργὸς τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας τῶν τέκνων, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη διαστρεβλωθεῖσα, εἶναι ὁ μέγας αὐτῶν διαφθορεύς.

Καὶ πόσον οἱ γονεῖς ρέπουσιν εἰς τοιούτους ἐκτροχιασμοὺς τῆς ἀγάπης! Φέρονται, συχνότατα, ἀνεπαισθήτως καὶ μίαν ἡμέραν εὐρίσκονται πρὸ τῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποία αὐτοὶ προεκάλεσαν. Πλήττονται τότε μυχιαίτατα εἰς αὐτὰ τὰ φίλτρα τῶν καὶ δι' αὐτῶν.

Πατρικαὶ περισυλλογαὶ διεσπαθίσθησαν ἀπὸ ἀνοηταίνοντα τέκνα, οἰκογενειακὰ ὀνόματα ἐκηλιδίσθησαν ἀπὸ ἀκολασταίνοντας γόνους, ὄραται πτήσεις μετεβλήθησαν εἰς οἰκτρὰς καταπτώσεις, πύργοι ὑψηλοὶ εἰς εἰδεχθῆ ἐρείπια. Ἄν ἐρευνήσωμεν τὰ βάθη τῶν ἀπωτάτων αἰτιῶν, μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἴδωμεν καὶ τὴν κακῶς νοουμένην ἀγάπην τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα.

Γονεῖς, φωτίζετε πάντοτε τὴν ἀγάπην σας μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ κρατεῖτέ τὴν ἀνεπηρέαστον ἀπὸ κάθε τι ξένον πρὸς αὐτὴν συναίσθημα. Προσοχή! Ἐν βῆμα πρὸς τὸ ὀλισθηρὸν πρηνές καὶ οὐδὲν δύναται νὰ σᾶς κρατήσῃ πλέον.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χεῖλη σου.

Χεῖλη αὐτοῦ κρῖνα, στάζοντα σμύρναν κλέρη.

Κηρίον ἀκοστάζουσι χεῖλη σου, νύμφη.

(Ἄσμα Ἀσμάτων).

Καὶ τί δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰπουν τὰ χεῖλη, ἂν ἀνελάμβανόν ποτε νὰ πλέξουν τὸν πανηγυρικὸν τῶν! Καὶ ἀληθῶς, οὐδεὶς πανηγυρικὸς θὰ εἶχε περισσοτέρας ἀληθείας, οὐδεὶς αὐτοεπαίνος θὰ ἦτο περισσότερο δίκαιος. Ἐν τούτοις τὰ χεῖλη σιωπῶσι, πλὴν μὲ τὴν σιγὴν τῶν τῆν μυστηριώδη καὶ εὐγλωττον, τὴν μετριόφρονα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικὴν, διαλαλοῦσι τὰ θέληγρά τῶν τὰ ὑπέροχα, καὶ σφουρῶσιν ἰκέτιδας τὰς λεγεῶνας τῶν θαυμαστῶν τῶν. Τὰ χεῖλη ὁμιλοῦσι καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι κλειστά.

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἐμβαθύνετε εἰς τὸ μυστήριον τῶν; Ἐτυχέ ποτε, κερφομένοι εἰς μίαν θέσιν, νὰ μένετε ἐκεῖ ἀκίνητοι καὶ ἐκλαλοὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μαγείας, τὴν ὁποίαν διασκορπίζουσι δύο χεῖλη κλειστά, δύο χεῖλη ροδόχροα, δύο χεῖλη ρεμβώδη; Οὐδεὶς εἰμπορεῖ νὰ καυχθῆ, ὅτι δὲν ὑπέστη τὴν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῶν, οὐδεὶς θὰ δυνηθῆ νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι δὲν ἐβαυκαλήθη εἰς τὴν θέαν τῶν, καὶ ὅτι τὴν καρδίαν του δὲν ἐθώπευσαν οἱ γλυκύτεροι ρεμβασμοί.

Τὰ χεῖλη ὁμιλοῦσι καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι κλειστά. Ἐζητήσατε νὰ παρουσιάσετε τὰ μάτια κλειστά πρὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου; ἡ δύναμις του παραλύει τὰ βλέφαρα καὶ τὰ διανοίγει. Μὴ νομίστε, ὅτι τῶν χειλέων τὸ θέλητρον ἔχει μικροτέραν μαγνητικὴν δύναμιν.

Τὰ χεῖλη εἶναι τὰ μᾶλλον προνομιούχα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου. Αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὴν ἔκφρασιν, καὶ αὐτὰ εἶναι ἰκανὰ νὰ ἐμβόλωσι τὸν ἔρωτα ἢ τὸ πάθος, τὴν ἀδιαφορίαν ἢ τὸ μῖσος, τὴν γαλήνην ἢ τὴν τρικυμίαν εἰς τὸν θεατὴν τῶν.

Τὰ χεῖλη ἀποτελοῦσιν αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν, καὶ εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τῆς ψυχῆς. Ἡ καλοσύνη, ἡ πραΰτης, ἡ γλυκύτης, τὸ μῖσος, ἡ κακία, ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρωτος, ἡ παρηγορία, ἡ ἐλπίς ἢ ἡ ἀγωνία διαγράφονται ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀποτυποῦνται μὲ πολλὴν καὶ ἀψευδῆ ἐλικρίνειαν.

Ἄλλ' ἀφοῦ τὰ χεῖλη εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ ἀψευδέστερα ἐκδήλωσις, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ παρουσιάξωσι καὶ τὰς ἀμετρήτους ποικιλίας ἐκείνης. Εἶναι τὸσον εἰδῶν, ὅσον καὶ αἱ ψυχαί, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἔκφρασις.

Ἡ ζωηρὰ νεότης καὶ τὸ ναρκωμένον γῆρας, ἡ αἰσιόδοξος ψυχὴ ἢ ἡ μαρμαμένη καὶ ἀπελπισ, ἡ σκεπτικὴ ἢ ἡ ἀφελής, ἡ ἐγωίστρια ἢ ἡ ρωμαντικὴ, ἡ συμπαθὴς ἢ ἡ ἀποκρουστικὴ, ἐμφανίζονται ἀπροσποίητοι ἐπάνω εἰς τὰς δύο κομπύλας τῶν χειλέων, καὶ μὲ κατὰ ἀσυλλήπτου ὄντως λεπτότητος παραλλαγὰς, ἀποδίδουσι καὶ τὴν μᾶλλον ἐπουσιώδη ἀπόχρωσιν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως ἐκείνου, εἰς ἓν ἀνήκουσι.

Θέλτε ν' ἀντιληφθῆτε τὸν βαθμὸν τῆς ἐκφραστικῆς δυνάμεως τῶν χειλέων; Θέσατε ἓν φίμωτρον εἰς αὐτὰ. Θι ἴδητε τότε μὲ πόσον κόπον καὶ πολλάκις ἀτελεσφόρως θὰ προσπαθήσετε νὰ δώσετε τὸν προσήκοντα χαρακτήρα εἰς ἐκείνον, ὅστις τὰ φέρει. Τὰ χεῖλη ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἄτομον κρῦψαι τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἀφήσατε ἀκάλυπτα τὰ χεῖλη· ὁ ψυχολόγος δὲν θὰ πτοηθῆ. Θὰ δυνηθῆ νὰ προβῆ εὐχερῶς εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν του.

Εἶναι προνομιούχα τὰ χεῖλη. Δὲν εἶναι μόνον τοῦ προσώπου ὁ στολισμὸς καὶ ἡ βαθυτάτη τῆς ψυχῆς ἀπέχρησις, ἀλλ' εἶναι καὶ τὸ λεπτοφυέστερον ἔργαστήριον τῶν γλυκύτερων πραγμάτων.

Ἄν εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα τῶν ἡφαιστειῶν ὁ

χωλὸς θεὸς κατεσκεύαζε τὸν κεραυτὸν καὶ τὸν σιδηρὸν, τὰ ἀκόντια καὶ τὰ βέλη, δι' ἃν ἐνικνῶντο τὰ σώματα, ἐπάνω εἰς τὰ φωτόλουστα ἄντρα τῶν χειλέων, τὰ ὁποία ροδίζει πάντοτε ἡ ἡσυχία, ἐπανθούσιν ἔτιρα ὄπλα, γλυκύτατα αὐτὰ καὶ τρυφερά, μὲ τὰ ὁποῖα κάμπτονται αἱ ψυχαί, μαλάσσονται αἱ καρδίαι, γεννῶνται ἐνθουσιασμοὶ καὶ ριζοῦνται ἔρωτες.

Τὸ μείδιμα εἶναι δημιουργημὰ τῶν χειλέων. Τὸ δῶρον αὐτὸ τὸ πολύτιμον, τὸ ὀπεινὸν ἢ δημιουργία ἰεραφύλαξε μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον, προῶρισε τὰ χεῖλη νὰ τὸ παρέχωσιν.

Ὡ! ποσὰς εὐλογίας παίρνουν τὰ χεῖλη, ὅταν σκορπίζουν τὸ μείδιμα τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς παρηγορίας εἰς τὰς ψυχὰς! Ἐν μείδιμα — ἐν ὠραῖον τίποτε — διανοίγει ἓνα παράδεισον, τόσον ἐρημικῶς πρὶν κλεισμένον καὶ ἀπροσπέλαστον. Διανοίγει τὴν ὁμίλην, ἢ ὁποῖα ἐβάρυνε τὴν ψυχὴν καὶ ἐθόλωνε τὴν διάνοιαν τέλος, ἀποκαλύπτει τὸν λόγον τῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκλήθημεν νὰ διανύσωμεν. Καὶ τὸ μείδιμα αὐτό, ποῦ σκορπίζει ἀκτίνας φωτὸς καὶ χρώματα ἰριδος, τὰ χεῖλη τὸ ἀπεργάζονται.

Θέλτε τι πλειότερον αὐτοῦ; Ἴδου ὁ γέλωτος. Ἄν εἶναι πολύτιμον δῶρον τῆς ζωῆς ἢ ὄχι, ἀφίνω τὸν ποιητὴν νὰ τὸ εἴπῃ εἰς ἓνα γνωστὸν του στίχον:

Ἡμέρα χωρὶς γέλωτα, εἶναι χαμένη μέρα.

Ὁ γέλωτος δὲν εἶναι μόνον ἐκδήλωσις ὑγείας τῆς ψυχῆς, δὲν εἶναι ἡχηρὰ ἀπέχρησις τῆς ἐνδομύχου εὐαρεσκείας ἀλλ' εἶναι ἐνταυτῶ καὶ ὁ καλλίτερος ἐξυμνιτῆρ, ὁ ἰσχυρότερος ἐξαγνιστῆς τῶν σκέψεων. Πρόσωπον, τὸ ὁποῖον γελᾷ, δὲν προφθάνει νὰ τὸ οἰπάνῃ ἢ κακία καὶ ἡ βλοσυρότης, ἔτερα λύμη τῆς ψυχῆς. Πρόσωπον, τὸ ὁποῖον γελᾷ καὶ ἐκεῖ ὅπου ἄλλοι δυνατόν νὰ κλαίωσιν, ἐκδηλώνει μὲ τὸν ἀψευδέστερον τρόπον τὴν γενναϊότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ὀλύμπιον γαλήνην τῆς ψυχῆς του.

Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι τὸν γέλωτα σφυρηλατοῦσι τὰ χεῖλη.

Ἄλλ' ὑπὲρ τὸ μείδιμα καὶ τὸν γέλωτα, τὰ δῶρα αὐτὰ τῶν χειλέων, πρέπει νὰ θέσωμεν δικαιοματικώτατα τὸ φίλημα.

Ὡ! τὸ φίλημα! τὴν εὐγενεστέραν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἐκχειλιζόντων αἰσθημάτων τῆς καρδίας, τὸν ἀγγελιαφορὸν τοῦ ἔρωτος, τὴν σφραγίδα τῆς στοργῆς, τὸν λιβανωτὸν τοῦ σεβασμοῦ, τὴν θωπεῖαν τῆς συμπαθείας.

Ποῖος εἶπεν, ὅτι ὁ βίος θὰ ἦτο ἀνιαρὸς ἂν δὲν εἶχε τὸ φίλημα; Μὴ τὸν κατηγορήσατε, ὅτι εἶπε ὑπερβολῆν. Το φίλημα ἀποτελεῖ αἰωνίαν ποιήσιν καὶ ἐν μέσῳ στιγμῆς πρακτικότητος εἶναι τὸ μόνον ἔναπομείναν θέλητρον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδρῶν καὶ ἀφελῶν εἰδυλλίων.

Ἄνευ αὐτοῦ ἡ μήτηρ μάτην θὰ ἐδαπαῖατο εἰς θωπεῖας ψυχρὰς, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ φίλητρον τῆς, τὸ βρέφος δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ ἐκχύσῃ τὸ βάλαμον εἰς τὸν καταπεποιημένον πατέρα, ἢ ἔρωτος μὲν καρδία θὰ ἔχανε τὸν καλλίτερον διερηγηθέν τῆς, ἢ δ' εὐγνωμοσύνη καὶ ὁ σεβασμὸς θὰ ἔμενον θαμμένα καὶ ἀνεκδήλωτα.

Ἐν φίλημα πολλάκις μᾶς ἐνέπλησε θάρρους, μᾶς ἐζωογόνησε τὴν ψυχὴν, μᾶς ἐλίκνισε τὰ ὄνειροπολήματά μας. Μ' ἐν φίλημα ἐορίφθημεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἂν ἐν ἐλικρινῆς φίλημα μᾶς δοθῆ, ὅταν καταβαίνομεν τὸν χαίνοντα τάφον.

Ἄλλ' ἂν τὸ φίλημα εἶναι τὸσον πολύτιμον δῶρον τῆς ζωῆς, εὐγνωμονήσωμεν τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα τὸ ἀπεργάζονται.

Τὰ χεῖλη! ἀξίζουν τὸν μεγαλειότερον πανηγυρικόν, τὸν ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ τονίσῃ ἡ λύρα καὶ νὰ διαγράψῃ ὁ χροστήρ. Οἱ αἰῶνες τὰ ἔμνησαν καὶ οὐδέποτε θὰ ἐξαντηληθῶσιν εἰς ἐξόμνησιν τῶν θελητῶν τῶν.

Θ. Κ. Μ.

→ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ←

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΓΙΑΣΕΜΙΩΝ

— Πῶς; ὅπο τῶρα γιασεμιά;
— Μάλιστα, δεσποινίς· θέλετε;
— ὦ! πλὴν εὐχολογῶ, κύριε· εἶναι τὸ ἄνθος, ποῦ κατ’ ἐξοχὴν ἀγαπῶ.

Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ὠμίλει μὲ τὴν δεσποινίδα Κλαίρη, ὑπεκλίθη ἑλαφρῶς καὶ προσέφερε μὲ τὸ γαντοφορημένο χέρι του τὴν μπουκουνιέρα τῶν γιασεμιῶν, ποῦ ἔφερον. Ἡ κόρη τὰ ἔφερεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ εἰσπνέῃ μὲ τοὺς ροδόγρους εὐθανίας τῆς τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν λευκῶν λευλοιδιῶν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ γονεῖς τῆς Κλαίρης, οἱ ὁποῖοι ἐγκαθίσταντο ὀριστικῶς εἰς τὴν ὠμαίαν ἐξοχίην τῶν ἑπαυλῶν, ἔδιδον πρόγευμα εἰς τινὰς ἐκ τῶν γειτόνων των. Εἰς αὐτὸ προσεκλήθησαν ἐπίσης καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ἐμπόρων τῆς πόλεως. Παραερίσχευτο δ’ ὡσαύτως καὶ μερικοὶ νέοι. Ἄλλως τε, οἱ γονεῖς τῆς Κλαίρης ἤρχισαν νὰ σκέπτονται καὶ περὶ γάμου τῆς κόρης των, ἣτις εἶχεν ἡλικίαν εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ἄλλ’ εἰς ὅλας τὰς ἀποπειράς των, ἡ κόρη των πάντοτε διετύπωνε τὴν παράκλησιν νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ σκεφθῇ ἀκόμη. Δὲν ἤθελε ν’ ἀφήσῃ τὸν ἐνωρὶς τοὺς γονεῖς τῆς.

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ Κλαίρη ἦτο φύσεως ρομαντικῆς καὶ ἔφερετο ἐκ χαρακτῆρος πρὸς τὰς ὀνειροπολήσεις καὶ τὴν μελαγχολίαν. Ἐφριττεν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἠδύνατο νὰ πάρῃ ὡς ἄνδρα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἤγόπα ποσῶς καὶ τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ἐπέλει αἰσθημάτων μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν περιουσίαν τῆς.

Ἡ Κλαίρη ἦτο πλουσία, καὶ ἡ χάρις τῆς ἀφ’ ἑνός, ἀλλὰ καὶ ὄχι ὀλιγώτερον ἢ προῖξ, ἔκαμναν τοὺς νέους νὰ συνωθοῦνται περὶ αὐτήν. Τὸ σημερινὸν πρόγευμα ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν νέας συγκεντρώσεως.

Ἐν τούτοις ἡ Κλαίρη, γνωρίζουσα τὰς προθέσεις τῶν νέων, πολὺ ὀλίγον ἐπρόσχευεν εἰς αὐτούς. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦτο καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀγρονόμου τῆς περιφερείας των, ὁ Ἰωάννης. Μῆνας τινὰς προηγουμένως, ἐνῶ οἱ γονεῖς τῆς Κλαίρης ἔκαμνον περίπατον ἐπ’ ἀμάξης, τὰ ἄλογα ἀφηνίασαν καὶ θὰ συνετριβετο ἡ ἀμάξα, ἂν δὲν ἔσπευδα, κατὰ τύχην εὐρεθείς εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ἰωάννης νὰ τὰ κρατήσῃ. Τὸν ἠχαρίστησαν θερμῶς τὸν νέον καὶ τὸν ἐνεθυμήθησαν, διὰ νὰ τὸν προσκαλέσων εἰς τὸ σημερινὸν πρόγευμα.

Ὁ Ἰωάννης, νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἔζη πλησίον τοῦ πατρὸς του. Καίτοι ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ διεκρίθη εἰς τὰς σπουδὰς του, ἐν τούτοις, λόγῳ τῆς λεπτῆς ὑγείας του καὶ ἐξ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πατέρα του, ἤλθε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ, ὅπου ἡ ὑπηρεσία τοῦ πατρὸς του τὸν ὑπεχέρο.

Ἦτο ὠχρὸς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐφώτιζον δύο ζωηρὰ μάτια. Ἡ Κλαίρη εἶχε παρατηρήσει τοῦτο καὶ πολλάκις ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ ὡς οἱ Ἰωάννης ἠσθάνετο τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης ἐπ’ αὐτοῦ, ἀπέστρεφεν ἐκ συστολῆς τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ἰωάννης δὲν διέπερψε κατὰ τὸ γέυμα. Φύσει δειλὸς καὶ ὀνειροπῆλος, δὲν εἶχε τὴν ἰταμότητα τῶν σημερινῶν νέων τῆς κοινωνίας μας καὶ ἀπέφυγε μὲ κάθε τρόπον τὰς ὀμιλίαις. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην καὶ ἡ παρουσία τῆς Κλαίρης ἐνέτεινε τὴν δειλίαν του. Δὲν ἐγνώριζε διὰ τί τὸ ὄνομά της καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ σκιρτᾷ καὶ νὰ πάλλῃ ἰδιαιτέρως.

— Εἶναι τὸ ἄνθος, ποῦ κατ’ ἐξοχὴν ἀγαπῶ.
— Ἦσαν εἰς λόγους, ποῦ τυχαίως ἤκουσε νὰ λέγῃ ἡ Κλαίρη· καὶ οἱ λόγοι αὐτοὶ συχνότατα ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του.

Ὅταν τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν καὶ οἱ προσκεκλημένοι ἀπεχώρησαν, ἡ μητέρα τῆς Κλαίρης ἐπλησίασε τὴν κόρην τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Κλαίρη, ἔλαβες καμμίαν ἀπόφασιν;
— Μητέρα, ἀπήντησεν ἐκείνη, σὲ παρακαλῶ ἄφες μὲ θέλω ἀκόμη νὰ μείνω πλησίον σας, ἐπὶ πολὺ ἀκόμη.

— Δεσποινίς Κλαίρη, ἓνα μπουκέτο γιασεμιά διὰ σᾶς.

— Ποιὸς τὰ ἔφερε. Μαριγῶ;
— Κάποιο χωριανόπαιδο.
— Τὸ ἐπλήρωσες;
— Ἦθέλησα, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη μού εἶπεν, ὅτι εἶχε πληρωθῆ.
— Καὶ ποιὸς τὰ στέλλει;

— Δὲν εἰξεύρω, δεσποινίς.
Ἡ Κλαίρη ἐπῆρε τὸ μπουκέτο, ἐνῶ ἡ περιέργεια ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά της: Ποῖος τῆς στέλλει τὸ ἀγαπημένον της ἄνθος; Κατ’ ἀρχὰς ἠπέθεσε τὸν νέον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν προτεταίαν τῆς εἶχε δώσει τὴν μπουκουνιέρα τὰ γιασεμιά, τὸν υἱὸν ἑξαποιοῦ βιομηχάνου, ἐν τούτοις κατὰ τῆς ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἦτο αὐτός. Δὲν εἶχε τὸσον λεπτὴν ψυχὴν, διὰ νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην πράξιν.

Αἱ μυστηριώδεις ἀποστολαὶ ἐξηκολούθησαν. Καθ’ ἐκάστην ὁ ἴδιος μικρὸς ἔφερον εἰς τὴν Κλαίρη ἓνα μπουκέτο γιασεμιά. Οὐδέποτε ἐδέχθη τὴν ἐλαχίστην πληρωμὴν καὶ πάντοτε ἤρνετο ν’ ἀπαντήσῃ ποῖος τοῦ ἔδιδε τὰ ἄνθη ἐκεῖνα.

ὦ! τὴν καρδίαν τῆς Κλαίρης ἐβασάνιζε τὴν τὸ μυστήριον αὐτό.

— Ποῖος ἦτο ὁ νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐμάντευε τὰς προτιμήσεις της καὶ μὲ τὴν μετριοφροσύνην ἔσπευδε νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ;

ὦ! ἂν τὸν ἀπεκάλυπτεν, ἐξάπαντος θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ θὰ τοῦ ἤνοιγε τὴν καρδίαν τῆς Ἄλλὰ δὲν ἐφανερῶντο.

Ἐν τούτοις τὰ γιασεμιά ἐξηκολούθουν νὰ στέλλωνται καὶ ὅταν ἀκόμη σπανιώτατα ἀπέμνον εἰς τοὺς κήπους. Μὲ τὸν χειμῶνα διεκόπη ἡ ἀποστολὴ των.

Ἐν τῷ μετοξὺ οἱ γονεῖς τῆς Κλαίρης τὴν ἠρώτων τί ἀπεφάσιον, ἀλλ’ ἐκείνη ἀπήντα:

— Τίποτε ἀκόμη, περιμένετε ὀλίγον.

Καὶ πραγματικῶς ἡ κόρη κατὰ ἐπερίμενον. Ἐπερίμενε νὰ διαλυθῇ τὸ μυστήριον τῶν γιασεμιῶν καὶ πολλάκις διηρωτάτο:

— Μήπως εἶναι ὁ Ἰωάννης;
Ἄλλὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην οἶδεις ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, μόλις τὰ γιασεμιά δειλὰ ἀκόμη ἐνεφανίσθησαν, ὁ ἴδιος μικρὸς ἐκτύπη τὴν θύραν τῆς ἐπαύλειος, κομίζων ἓνα μπουκέτο.

Μὲ πόσῃ χαρᾷ καὶ ἀγωνίαν τὰ ἐδέχθη ἡ κόρη! Τοῦ ἀπέτεινε μυρίας ἐρωτήσεις, ἀλλ’ ἐκείνος στερεοτύπως ἀπήντα:

— Δὲν εἰξεύρω.
Ἐν τούτοις κατ’ ἐκάστην ἐξηκολούθει νὰ φέρῃ τὸ μπουκέτο, χωρὶς τὸ μυστήριον νὰ διαλευκαίνεται.

Ἡ Κλαίρη, φλεγόμενη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὸ μυστηριώδες πρόσωπον, ἐσκέφθη μὲ τρόπον νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ παρακολουθῆσῃ τὸν μικρὸν, ὅτε αἴφνης ἡ ἀποστολὴ διεκόπη.

Τὴ εἶχε συμβῆ; Τὰ γιασεμιά ἀφθονα ἐπλημμύριζον τοὺς κήπους. Οὐδεὶς λόγος προφανῆς ὑπῆρχε. Μαῦραι τότε ιδέαι ἐκυριεύσαν τὸ πνεῦμα τῆς κόρης.

— Μήπως; ...
Ἄλλ’ ἡ Κλαίρη δὲν ἐτόλμα νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκέψιν τῆς.

Ἐπέρασαν μερικοὶ ἡμέραι ἀπὸ τότε, ὅτε ἐν ἀπόγευμα ἤκουσε κάποιον ἐπισκέπτην νὰ λέγῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς:

— Ζεῦστε; ὁ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς τοῦ ἀγρονόμου, ἀπέθανε.

— Μπᾶ! τὸσον νέος!
— Ἦτο πολὺ λεπτῆς κρᾶσεως καὶ μάλιστα λέγουν, ὅτι τὴν καρδίαν του κατέτρωγεν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους κάποιον ἐρωτικὸν αἰσθημα...

Ἡ κόρη δὲν ἠδυνήθη ν’ ἀκούσῃ περισσότερα. Κατέπεσε λιπόθυμος.

Εἰς τὸ μικρὸν κοιμητήριον τοῦ συνοικισμοῦ, εἰς μίαν μονήρη ἄκρην, ὑπάρχει ἀπλούστατος τάφος, ἐπὶ τῆς πλακῆς τοῦ ὁποῖου ἀναγράφεται τὸ ὄνομα:

Ἰωάννης...
Τὸν ἀπλοῦν αὐτὸν τάφον περιβάλλουν ἀναδεδρόδες γιασεμιῶν, εἰς τὴν ἐποχὴν των δὲ τὰ λευκὰ αὐτὰ λουλουδία χύνουν εἰς τὸν ἀέρα τὴν βαλαμῶδη εὐαδίαν των.

Κάθε ἀπόγευμα νεαρὰ γυνή, ἐνδεδυμένη μαῦρα, ὡς χήρα, ἐπισκέπτεται τὸν τάφον καὶ μένει ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐν ἐκστάσει.

Ὅλοι ἐκπλήσσονται, ὅσοι βλέπουν τὴν μελανιμονοῦσαν γυναῖκα, τὴν δεσποινίδα Κλαίρη— διότι ἦτο αὐτὴ— καὶ ἀποροῦν πῶς αὐτὴ ἡ πλουσία νεᾶνις ἐπιμένει νὰ μείνῃ ἀγαμος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπισκέπτεται τὸν τάφον ἐκεῖνον.

Εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς, μυστικόν, τὸ ὁποῖον γνωρίζουν τὰ λεπτὰ καὶ λευκὰ γιασεμιά, ποῦ ἀφίνει ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα τοῦ τάφου ἐκεῖνου. Εἶναι τὸ μυστικὸν τοῦ κρυφοῦ ἔρωτος.

(Paul Rouget) **ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ**

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

Ἦμην ἄρρωστος. Τὸ πνεῦμά μου κατεφλόγιζεν ὁ πυρετὸς τῶν ὀνειρῶν καὶ ἡ καρδιά μου ἐβασανίζετο ἀπὸ τοὺς παλμούς τῶν πόθων. Ἄχ! ποιὸς γιατρὸς θὰ εἴμπορέσῃ νὰ μὲ θεραπεύσῃ;

Ἐγύρισα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καθεὶς μού ἔδιδε καὶ μὴ συμβουλή, καθεὶς μού διώριζε καὶ ἓνα φάρμακον. Ἄλλ’ οὔτε ἐκεῖνοι, ποῦ μού τὰ ἔδιδαν, ἐπίστευον εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἀξίαν τῶν φαρμάκων των. Ἡ ἀρρώστεια μου λοιπὸν εἶναι ἀθεράπευτος;

Ἀηλιπίσθη. Ἄλλὰ μού εἶπαν:
— Πήγαινε στὴ μάγισσα. Εἶναι σοφὴ, εἶναι πολυχρονισμένη. Κάνει θαύματα. Πήγαινε ἐκεῖ καὶ εἰπὲ τὸν πόνο σου.
Ἐπῆγα στὸ καλύβι τῆς. Τὴν ἔλεγον Κοκῶνα Ζωή.

— Μάγισσα, τῆς εἶπα, γυρεύω νὰ μὲ θεραπεύσῃς. Φλογίζομαι ἀπὸ τοὺς πειδὸς τολμηροὺς πόθους. Θέλω νὰ γίνω μεγάλος, λαμπρὸς, ὠραῖος. Θέλω τὸ πνεῦμά μου πάντα νὰ σπινθηροβολῇ καὶ ἡ ματιὰ μου νὰ λάμπῃ. Θέλω νὰ δέχωμαι μὲ τὸ μείδιμα τοῦς πόνους καὶ μὲ ἀντοχὴν νὰ σηκῶνω τὸ βάρος τῆς ζωῆς. Θέλω...
Μὲ διέκοψεν.

— Ἐκατάλαβα, μού εἶπε. Γιὰ σὲ ἓνα φάρμακο ζεύρω μοναδικό.

Ἐπῆρε ἓνα χαρτί καὶ ἔγραψε κατὰ. Τὸ ἐδίπλωσε καὶ μού τὸ ἔδωσε. Τὸ ἀνοίξα σὲ μὴ γωνιά παράμερα καὶ ἐδιάβασα:
— «Ἀγάπησε μ’ ὅλην σου τὴν καρδιά».

● ὄμος.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἐὰν ἐπαινῆς τὸν υἱὸν σου, κολακεύεις σεαυτόν· ἐὰν κατηγορῆς τὸν πατέρα σου, καταδικάζεις σεαυτόν.

✧ Δυσπιστεῖτε πάντοτε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὰ εὐρίσκει ὅλα καλὰ, ἢ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὰ εὐρίσκει ὅλα ἀπείσια, καθὼς καὶ ἐκείνον, ὁ ὁποῖος δεῖκνυται ἀδιάφορος εἰς ὅλα.

✧ Τὸ νὰ καθίσταται τις χρήσιμος, εἶναι πλεόν εὐγενὲς ἀπὸ τὸ νὰ λάμπῃ.

✧ Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ τέκνου μας συνίσταται εἰς τὸ νὰ διδάξωμεν αὐτὸ νὰ γίνῃ ἀνώτερός μας.

✧ Δὲν εἶναι τὸ πᾶν νὰ ἀποκηρύσωμεν ἰδέας, ἀλλὰ νὰ τὰς διατηρῶμεν.

✧ Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐγγάζεται πρὸς καλὸν τῶν συγχρόνων του, ἐργάζεται ἐνταυτῷ καὶ διὰ τὸ καλὸν τῶν μελλουσῶν γενεῶν.

✧ Οἱ κακοὶ δὲν ἔχουν λόγους· ἔχουν προφάσεις.

✧ Ἡ φιλία, ἣτις ἀπαιτεῖ ἐπισείκσιαν, εἶναι φιλία ὑποδείης. Δὲν ὑπάρχει φιλία, εἰμὴ μεταξὺ ἴσων.

✧ Προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ ξεύρῃ τις τι, παρὰ νὰ τὸ ξεύρῃ κακῶς.

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΖΩΗ

Και αν ακόμη η συζυγική ζωή δεν διακνέεται από ζωντανά έρωτα, πάλιν μία τρυφερά αγάπη και συμπάθεια δύναται να δημιουργήσει ζωνήν πλήρη Ικανοποιήσεως και γαλήνης.

Η προσωπικότης μας είναι πλήρης, μόνον αφ' ης ημέρας αποκαλύψωμεν τὸ ἕτερον ἡμισυ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ μας βασανίζεται ἀπὸ μελαγχολίαν και θλίψιν. Ὅταν εἴμεθα δύο, αἰσθανόμεθα, ὅτι εἴμεθα ἰσχυρότεροι και καλλίτεροι.

Ποία χαρὰ και ἰκανοποιήσεις, ὅταν ἔχωμεν πλησίον μας ἕν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς ἀγαπᾷ και νὰ τὸ ἀγαπᾶμεν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δυνάμεθα εἰς πᾶσαν ὥραν νὰ ἐμπιστευόμεθα τὰ βάρη τῆς καρδίας μας, πρόσωπον, τοῦ ὁποίου αἱ συγγιήσεις νὰ εἶναι αἱ ἀνταντακλάσεις τῶν ἰδικῶν μας συγγιήσεων!

Ὁ φόβος, ὅπως μὴ εὐρεθῆ ἕν τῆ μονῶσει, ἡ αἰωνία μεταλλαγὴ τῆς ὑπάρξεως, ὁ συμμερισμὸς τῶν πάντων, διδῶν εἰς τὴν γυναικείαν καρδίαν, ἥτις ποθεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ, μίαν ἐνεργητικότητα παρόδον.

Ὁ νέος σύζυγος εἶναι ἀκόμη ὡς ἐρωτευμένος. Διατηρεῖ ἀκόμη και εἰς τὴν συζυγικὴν ζωνήν τὰς αὐτὰς περιποιήσεις και λεπτότητας, τὰς ὁποίας οἱ πλείστοι τῶν συζύγων κουράζονται πλέον νὰ δια-

τηροῦν και μετὰ τὴν πάροδον τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος.

Ἀκόμη δὲν τὸν ἀπερρόφησαν αἱ ἐργασίαι και οἱ φίλοι του. Εἶναι ὅπως ἀφιερωμένος εἰς τὴν νέαν σύζυγον. Καὶ ἕν τῶ ἐνθουσιασμῶ του τούτῳ φρονεῖ, ὅτι ἡ ζωὴ θὰ περάσῃ μετὸν τρόπον αὐτόν.

Εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτό. Ἄλλ' ἡ πραγματώσις του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Χάριν αὐτοῦ, πρέπει πάντοτε νὰ δημιουργῆ εὐαρέστους ἐκπλήξεις. Χάριν αὐτοῦ, πρέπει μετὰ χαρὰν νὰ θυσιάζῃ τὴν θέλησιν τῆς και τὰ γούστα τῆς. Αὐτὸν πρέπει νὰ συμβουλευέται διὰ κάθε τι. Πρέπει νὰ συμμορφοῦται και ἐναρμονίζεται πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ συζύγου τῆς και ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται, ὅπως αἱ δύο ψυχαὶ συγχωνευθῶσιν εἰς μίαν μετὰ κοινὰ ὄνειρα, κοινούς ποθοὺς, κοινὰς χαράς, κοινὰς ἀγωνίας.

Ἄλλὰ πόσαι ἐκ τῶν γυναικῶν ἐμμένουσιν εἰς αὐτὰς τὰς ὡραίας ἀποφάσεις;

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΣΦΡΑΓΙΣΤΙΚΟΥ ΚΗΡΟΥ

Ἐχει και τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, μετὸν ὁποῖον ἐσφραγίζονται και σφραγιζονται σήμερον σπανιότερον εἰ φάκελλοι, τὸ βιβλίον τῆς ἐθιμοτυπίας. Οὕτω, κατ' αὐτὸ πρέπει νὰ χρησιμοποιῆ τις λευκὸν εἰς τοὺς γάμους, μαῦρον εἰς τὸ πένθος, βιολεὶ διὰ τὰ συλλυπητήρια, σοκολὰ διὰ τὰς προσκλήσεις εἰς γεύματα, κόκκινον διὰ τὰς ὑποθέσεις, ρουμπὶ διὰ τὸν ἐπιτυχῆ ἔρωτα, πράσινον διὰ τὴν ἐλπίδα, κίτρινον δὲ τὴν ζηλοτυπίαν, τέλος, τὸ ροζ ἐπαφίεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν νεανίδων.

ΙΑΝΘΗ

ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἐνας εἶπε: « Ἀγαπῶ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα, ποῦ ἀνάπτουν στὴν καρδίαν τὴ φωτιὰ, τὴ λαύρα. Ποῦ σὰν ὠμορφὴ νυχτιὰ τὴν ψυχὴ μαγεύουν και μετὰ τέχνη μουσικιὰ θαρροῖς σαγηνεύουν. »

Ἄλλος εἶπε: « Τὰ ξανθὰ, ποῦ λαμποκοποῦν σὰν ἠλιόλουστη ἀγρὴ, πῶς μετὰ συγκινοῦν! Σὰν στεφάνι φωτεινὸ γύρω στὸ κεφάλι, κάνουν τὴ φωτὴ καρδίαν δυνατὰ νὰ πάλλῃ. »

Κ' ἕνας τρίτος εἶπε: « Ἐγὼ δὲν ἐκλέγω χρῶμα. Καλὰ εἶναι τὰ ξανθὰ και τὰ μαῦρα ἀκόμα. Μόνον ἤθελα πολὺ ὄλοι νὰ θαυμάζω τὰ μαλλιά, ποῦ γνωστικὰ κεφαλὴ σκεπάζουν. »

B. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΚΩΜΙΚΗ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 20)

— Ἐγώ; ἀπῆντα ἐκείνη μετὰ προσποιημένην ἀθωότητα ἀπερεῖσα, τί πράγμα σὰς ἔξενα λέει;

— Κ' ἐρωτᾷς ἀκόμη, πανοῦργα; Θέλω ἰκανοποιήσιν, θέλω ἰκανοποιήσιν.

Και ὁ Χάνς ἐφώνησε, καταγωγῶς κτυπῶν τὸ ἔδαφος.

Ἡ δεσποινὶς Νιοῦμαν, στηριζομένη εἰς τὰς συμπάθειας, ποῦ εἶχε μετὰ τὸ κύκλου ἐκείνου, ἤρχισε και ἐκείνη νὰ φωνάζῃ:

— Βοήθεια, βοήθεια! Ὁ μπακάλης ἐτρελλάθηκε. Λέγει, ποῦ τὸ ἔβλεπον τὸ μισιανὸ του γράμμα.

Ἐγὼ νὰ τοῦ τὸ ἔβω; Θεέ μου! Κιττάξετε, κύριοι, ἂν τοῦ λείπη τίποτε. Ἄ! Θεέ μου! ἔξάπαντος τοῦ λειψῆ τὸ μυαλό.

Ἡ συγκίνησις τὴν κατέβαλεν. Ἐροίφθη εἰς ἕνα κάθισμα και ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Παραδόξως τὸ μπλουζάκι τῆς ἐξεκουμβώθηκεν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἀνέχονται νὰ βλέπουν γυναῖκας νὰ δακρῶσιν· ἐκάμφθησαν, ὤρμησαν κατὰ τοῦ Χάνς, τὸν ἐπέταξιν ἔξω, ἐπειτα ἐσπευσαν πρὸς τὸ εὐσαρκον σῶμα τῆς δεσποινίδος, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσιν βέβαια και διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς.

Ἐπὶ τέλους συνήλθεν, ἠγχαρίστησεν ὅλους ἐκείνους και τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὴν ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των, διότι ὁ τρελλὸς αὐτὸς μπακάλης ἤρχιζε πλέον νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος.

Μία ἑβδομὰς παρήλθε χωρὶς ἐπεισόδιον. Ἄλλὰ ἡ γαλήνη αὐτὴ ὁμοίως πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία προηγουμένως μετὰ τὴν ἐξέλιξιν ἐβλάσθη.

Ὅπως, μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἑβδομάδος ὁ μπα-

κάλης ἀνστέλλωσεν μίαν παράδοξον ἐπιγραφὴν. Ἐλεγεν οὕτως: *Παντοπωλείον ὁ Πίθηκος* και ἔφερε ζωγραφισμένον ἕνα πίθηκον, ντυμένον γυναικεία, μ' ἕνα μαῦρον φόρεμα, μ' ἕνα μπλουζάκι ραβδωτὸ και μετὰ μίαν ἐμπροσθέλλα ἄσπρη. Δηλαδή μετὰ ρούχα, ποῦ συνηθίζε νὰ φορῆ ἡ δεσποινὶς Νιοῦμαν κάθε ἡμέραν. Ὅταν ἀνστέλλωσεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ὁ μπακάλης, ἡ δεσποινὶς ἔλεγε εἰς τοὺς πελάτας τῆς μετὰ εἰρωνεσίαν:

— Ἐκαμε πολὺ καλὰ και εἶναι δίκαιον. *Παντοπωλείον ὁ Πίθηκος* και διατὶ ὄχι, ἀφοῦ ὁ πίθηκος κάθεται μέσα;

Ἄλλὰ ὀλίγον κατόπιν ἐνόησεν, ὅτι αὐτὸ τὴν προσβάλλει, και μάλιστα τὸ μεσημέρι τῆς ἰδίας ἡμέρας, ὅταν ἤκουσε μερικὰ παιδιὰ, ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ δεικνύουν τὴν ἐπιγραφὴν και νὰ λέγουν:

— Νά, ἡ δεσποινὶς μπακάλαινα!

Αὐτὸ τὴν ἐξηρέθισε πολὺ, διότι ἀντελήφθη, ὅτι ὁ μπακάλης ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ. Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν συνηθῆ ἐπίσκεψιν τοῦ δημοσιογράφου, ἡ δεσποινὶς Νιοῦμαν ὁμίλησεν διὰ τὴν νέαν προσβολὴν.

— Αὐτὸς ὁ πίθηκος εἶμαι ἐγώ, τοῦ εἶπεν. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέψω ποτέ. Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ σβύσῃ μόνος του, μετὰ τὴν γλώσσαν του, αὐτὴν τὴν μαρκατοῦρα.

— Καὶ τί σκοπεῖτε νὰ κάμετε, δεσποινίς;

— Θὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸν δικαστὴν.

— Τώρα ἀμέσως, εἶπατε;

— Δηλαδή ὄχι τώρα ἀμέσως, ἀλλ' αὔριον τὸ πρωί.

Πραγματικῶς τὴν ἐταύριον λίαν προῖ, ἀφοῦ ἐνεδύθη, ἐξήλθε και ἐπληρώσεν τὸν Χάνς.

— Ἄκουσε, κύριε μπακάλη, τοῦ λέγει. Ἐσύρω πολὺ καλὰ, ὅτι μετὰ τὸν πίθηκον αὐτὸν ἐννοεῖτε ἐμέ. Δι' αὐτὸ σὰς καλῶ νὰ πάμε μαζὶ εἰς τὸν δικαστὴν, διὰ νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ εἴπῃ.

— Θὰ εἴπῃ, ὅτι ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ ζωγραφίσω ὅ,τι θέλω εἰς τὸ μαγαζὶ μου.

— Μὴ προτρέχεις, θὰ τὰ μάθωμεν τώρα ἀμέσως.

— Καὶ πῶς ἐννοήσατε, δεσποινίς, ὅτι ὁ πίθηκος αὐτὸς εἶσθε σεις;

— Ἡ συνείδησίς μου μοῦ τὸ λέγει· εἶπατε λοιπὸν εἰς τὸν δικαστὴν, διότι ἄλλως ὁ ἀστυνόμος θὰ σὰς φέρῃ σιδηροδέσμιον.

— Ἀμέσως, ἀπῆντησεν ὁ Χάνς, βέβαιος, ὅτι θὰ κερδίσῃ τὴν δίκην.

Ἐκλείσαν τὰ καταστήματά των και διηυθύνθησαν πρὸς τὸν γέροντα δικαστὴν. Καθ' ὁδὸν ἐσκόφθησαν, ὅτι, ἐπειδὴ δὲν εἰξεύρουν τὴν γλῶσσαν τοῦ δικαστοῦ, δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ ἐξηγηθῶσι πρὸς τοῦ δικαστοῦ. Δι' αὐτὸ ἐτέρασαν ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ σέφ, διὰ νὰ τὸν πάρασαν ὡς διαρρηγνύμα.

Τὸν σέφ ὅμως τὸν εὔρον ἐπάνω εἰς τὸ ἀμαξάκι του, ἑτοιμον ν' ἀναχωρήσῃ. Θὰ ἐπήγαινε, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς παπυρσοῦ, νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ μίαν πλησίον κομποπολιν δέρματα.

Ὁ σέφ ἤκουσε τὴν παρακλήσιν των, ἀλλ' ἐμμένεν ἀμετάπιστος.

— Ἐχω δουλειὰ τώρα και μὴ με σνοτιζετα. Αὔριον θὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἄν θέλετε, περιμένετε αὔριον.

Αὐτὸ εἶπε και ἀνεχώρησε.

— Νὰ περιμένω; προτιμῶ νὰ πεθάνω, ἐκτός ἂν θὰ πετάξῃς τὴν ἐπιγραφὴν.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, μὴ τὸ φαντασθῆς ποτέ.

— Τότε λοιπὸν ἄς τρέξωμεν ἀμέσως. Ὁ δικαστὴς θὰ καταλάβῃ ἀπ' τὰ ὀλίγα, ποῦ θὰ μωρέσωμε νὰ τοῦ ποῦμε, και θὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του. Ἄλλως τε, ὅλος ὁ κόσμος ξεῖρε τὴ φιλονεικία μας διὰ τὸν καταραμένον σου πίθηκον· ἔτσι δὲν θὰ κουρασθῶμε εἰς ἐξηγήσεις ἐμπρὸς σὸν δικαστὴν.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς Νιοῦμαν ἠτατάτο. Μόνος ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Πιτροβλουπόλεως δὲν ἠγνώριζε τὴν ἐριδί τῶν δύο ὁμοτέχνων ὁ δικαστὴς και ἱατρὸς σενόμα. Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς γέρον ἠσχολεῖτο νὰ παρασκευάζῃ νέας δόσεις Ἀερίνης, ὀνειροπωλῶν, ὅτι μ' αὐτὴν θὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸς ἀσθενείας τῆς.

Οἱ δύο ἀναιδικοὶ τὸν εὔρον εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς φαρμακείον. Τὸν εἰσελάσαν εὐμενῶς, καθὼς ἐδέχτο ὅλους.

— Δειξατε, παιδιὰ μου, τὴν γλῶσσάς σας και ἀμέσως θὰ σὰς προσδιορίσω τὴν δόσιν.

Οἱ ἐπισκέπται μετὰ πᾶσαν δυνατὴν χειρονομίαν και μετὰ τὰς ὀλίγας λέξεις, ποῦ εἴξευραν, ἐσπευσαν νὰ ἐξηγήσιν εἰς τὸν σοφὸν γέροντα, ὅτι δὲν κατέφευγον πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἱατροῦ, ἀλλ' ὡς δικαστοῦ.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν; τοὺς ἠρώτησε.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

E. E.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΔΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς.

Οι πατέρες της Εκκλησίας δεν ήτο δυνατόν ει μὴ νὰ ἐνδιατρίψωσιν ἐπαρκῶς ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ θεμελιώδους τούτου κοινωνικοῦ θεσμοῦ, τοῦ γάμου, καὶ πολλαχοῦ γίνονται σχετικαὶ ὑποθήκαι καὶ ἐκφράζονται γνώμαι. Ἐξ αὐτῶν σταχυολογούμεν τὰς ἐπομένους.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος :

Ἐπι γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν ἀποδίδεται ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

Καὶ ἄλλαχού :

Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ ὡς ἑαυτόν, ὅτι τὸ σῶμα τῆς σαρκὸς ἐστὶν ἑαυτοῦ, ὅπως ἡ ἐκκλησία ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ, ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ, ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἰγνάτιος :

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα ὡς ἑαυτόν, ὡς ἡ ἐκκλησία ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ, ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ, ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

Ὁ Χρυσόστομος :

Τὸ ἄνδρα ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

Ἐκ τῆς Σοφίας Σιράχ :

Μὴ ἀσπύξῃς ἀπὸ γυναικὸς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς ἢ γὰρ χάρις αὐτῆς ὑπερὸν χρυσίου. Γυνὴ σοφὴ ἐστὶν ὡς ἡ ἐκκλησία ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ, ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἑαυτὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος :

Ὁ ἄνθρωπος ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

Καὶ πάλιν ὁ Χρυσόστομος :

Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή. Ὁ ἀνὴρ ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνή.

Καὶ τὸ καθιερωμένον :

Καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σῶμα μίαν.

Ὁ ἄγιος Ἰερώνυμος :

Ἐξ ὅλων τῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς, ὁ γάμος εἶναι ἡ ἀριστεία, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ εἶναι πλεονέκτηρον ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς μας, καὶ ὁμοίως εἶναι τὸ ὀλιγώτερον. Συνδέεσθε καὶ λαμβάνετε ὑποχρεώσεις καὶ δὲν γινώριζετε πρὸς ποῖον. Διότι δὲν γινώριζετε ποτὲ τὸ πνεῦμα, τὴν φύσιν, τὰ ἰδιώματα ἐκείνου, μεθ' οὗ συνδέεσθε τόσο στενῶς, εἰ μὴ ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἔνωσις καὶ ὅτε πλέον δὲν ὑπάρχει καιρὸς πρὸς μεταμέλειαν. Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν κάμειτε, συντρέχει πάντοτε ἡ τύχη.

Καὶ ἐν τέλει ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ :

Ἐκούσατε, οἱ ἐργαστῆρες ἀρχαίους, οὐ μοιχεύετε. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ταυτήν ἰδανικὴν ὄντως ἀγνόητα διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς τοὺς ἀνδρας, ἧτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν πρώτην καὶ κραταιοτάτην κρηπίδα τῆς εὐδαιμονίας τῶν γάμων.

Πολὺ ὀλίγον ἀπαιτητικῆ.

Ζητεῖτε τὴν γνώμην μου πῶς ὄνειρεθόμην τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου; Νὰ σᾶς τὸν περιγράψω λοιπόν: Τὸν φαντάζομαι νέον τὴν ἡλικίαν, ὑψηλόν, ξανθόν, καλοκαμωμένον, μὲ εὐμορφα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ μάτια πολὺ γλυκὰ καὶ ἐκφραστικὰ. Προτιμῶ νὰ μὴ εἶναι πλούσιος, διὰ νὰ μὴ νομίξῃ, ὅτι τὸν θέλω διὰ τὰ πλούτη του, ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ θὰ εἶναι ἑκείνος καὶ διότι φοροῦμαι, ὅτι δὲν εἶναι τὸ χρεῖμα, ποῦ κάμνει εὐτυχισμένους ἐκείνους, ποῦ ἀγαπῶνται ἡ καλὴ μας Μοῖρα, ἡ ὁποία θὰ βλέπῃ τὴν εὐτυχίαν μας, θὰ σκεφθῇ καὶ δι' αὐτό. Θὰ ἤθελα νὰ διεισδέξασθε πολὺ σιτὴν τὴν ἡσυχον εὐτυχίαν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Νὰ εἶναι ἐξυπνος, μορφωμένος, νὰ ἔχῃ καλὴν καρδίαν καὶ λεπτὰ αἰσθήματα, νὰ μὴ ἔχῃ περιορισμένης ἰδέας, καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴ εἶναι ὀξύθυμος καὶ θυμόναι χωρὶς λόγο. Τέλος δὲ νὰ μ' ἀγαπᾷ τρελλὰ ὡς ὄλην τὴν ζωὴν. Δὲν ἀρκοῦν αὐτά;

Μαργαρίτα.

Αἱ δύο ἐντολαί.

Νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ νὰ μ' ἐννοῇ. Νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ἐννοῦ. Κ' ἡ ψυχὴς μας ἐνωμένες σὲ μιὰ θεῖα ἁρμονία, ν' ἀντλοῦν θάρρος καὶ δύναμιν γιὰ τὴν πάλην τῆς ζωῆς. Αὐτὴ εἶναι γιὰ μὲ ἡ εὐτυχία τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, τὴν ὁποίαν ἐχάραξε βαθεῖα ἡ φαντασία μου στὴν καρδίᾳ μου.

Α. Ἀκακίου.

Καὶ μίᾳ πρότασις.

Θελεῖτε νὰ σᾶς ποῦμε τὸν ἄνδρα τῶν ὄντων μας. Θὰ ἀκούσετε πολλὰς γνώμας, διότι ἡ κάθε μία τὸν φαντάζεται ἄλλως πως. Τὸν θέλω νέον ἀπὸ καλῆν οἰκογενεῖαν. Ἀδιαφορῶ διὰ τὴν περιουσίαν του. Τὸν θέλω νὰ εἶναι ἐργατικὸς, πεπαιδευμένος, πνευματώδης, αἰσιόδοξος, γενναῖος καὶ νὰ μὴ ἀπελπίζεται πρὸ τῆς τυχούσης συμφορᾶς. Βλέπετε, ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, δὲν ἔχω πολλὰς ἀπαιτήσεις. Ἡμεῖς εἶμι τὸν θέλομε τὸν ἄνδρα τῶν ὄντων μας. Νὰ διοῦμε ὅμως ἐμᾶς πῶς μᾶς θέλουν οἱ ἄνδρες. Καλὸν θὰ ἦτο τὸ ἀγαπητὸν «Ἀπ' Ὅλα» νὰ ζητήσῃ παραπλευρῶς τῆς ἰδικῆς μας καὶ τὴν γνώμην τῶν ἀνδρῶν.

Μαγ. Ἀλεξ.

Κάθε νέος.

Σήμερον ἰδανικὸς σύζυγος γιὰ κάθε μιὰ ἀπὸ μᾶς, εἶναι κάθε νέος, ποῦ θὰ τὸν καταφέρωμεν νὰ μᾶς πάρῃ.

Μιὰ κόρη ἐκ Κόνιας.

Εἶναι ἀλήθεια;

Τὸν ἰδανικὸν σύζυγόν μου τὸν ὄνειρεθόμην: Σωματικῶς ἄκμινον καὶ εὐχυστον, ὥστε νὰ ἤλεκτριζομαι ἀπ' αὐτόν. Πνευματικῶς κούτσουρο θὰ δύναιμι οὕτω νὰ τοῦ ἐπιβληθῶ. Κοινωνικῶς μὲ θέσιν ὁποσδήποτε περιβλεπτον, ὥστε νὰ δύναται νὰ σχετίζεται καὶ νὰ δέχεται σπὸ σπιτί του... ἀναλόγους οἰκογενειακοὺς φίλους. Χαρακτῆρος: μάτια νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ, αὐτιά νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ.

Μία εὐλικρινὴς χειραφετημένη.

Μία συγκαταβατικῆ.

Γιὰ τὸν ἰδανικὸν εἰς στίχ' ἁρμονικόν.

Ἦθελα νὰ εἶναι σύζυγός σου ἄσκη, νηρομπενιέρι, φωτιὰ μοναχὴ σ' ὅλα του, εὐμορφο καὶ ραντιέρι, γιὰ νὰ προφθάνῃ σ' ἄλλα γούστα, ποῦ θ' ἀραδιάζω, ἤγουν σὲ λούσα καὶ λοιπὰ, ποῦ θὰ παρνοιάζω. Αὐτὰ βεβαίως ὄνειρο εἶναι γιὰ τὸν καθένα, ὅπως δὲν πάντες ὅμοιοι νὰ εἶναι καὶ γιὰ μένα. Ἄς εἶναι λοιπὸν σύζυγός σου κ' ἀπὸ λονάφι, γιὰ τὸ τρεμάζω βαφνικά νὰ μὴ βρεθῶ στὴ... ράφι.

Περσιτέρα ἀπ' τὸ Πέρα.

VI. — Αἱ ἀπλαῖ ἀνάγκαι.

Ὅταν ἀγοράζετε ἓνα πουλί, ὁ πτηνοτρόφος σᾶς λέγει τί χρειάζεται τούτο πρὸς διατήρησίν του. Ὅλα δὲ αὐτά: ὑγιεινὴ τροφή καὶ λοιπὰ περιέχονται εἰς ὀλιγίστας λέξεις. Τὸ αὐτό, διὰ νὰ συνοψίσῃ τις τὰς οὐσιώδεις ἀνάγκαις τοῦ πλείστου τῶν ὄντων μόνον μερικαὶ περιληπτικαὶ δηλώσεις ἀρκοῦν. Ἡ διαίτᾳ των εἶναι ἀπλουστάτη, καὶ ἐφ' ὅσον τὴν ἀκολουθοῦν, ἔχουσι κάλλιστα. Ὅταν ὁμως ἀπομακρυνθῶσιν αὐτῆς, τότε ἐπέρχονται αἱ περιπλοκαί, ἡ ὑγεία καταστρέφεται, ἡ παιδρότης φεύγει. Μόνον ἡ ἀπλή καὶ φυσικὴ ζωὴ εἴμπορεῖ νὰ διατηρήσῃ ὀργανισμόν τινα ἐν πλήρει ἀκμῇ.

Τί ἀπαιτεῖται εἰς ἓνα ἄνθρωπον νὰ ζῆσῃ ὕλικῶς ὑπὸ τὰς καλλιτέρας δυνατὰς συνθήκας; Τροφὴ ὑγιεινὴ, ἐνδύματα ἀπλά, κατοικία ὑγιεινὴ, ἀήρ καὶ κίνησις. Διὰ νὰ βασιλεύῃ ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ, ἀρκεῖ νὰ ἴδωμεν πῶς ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῶν διαφόρων τάξεων.

Θέσατε εἰς διάφορα πρόσωπα τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Τί σᾶς χρειάζεται, διὰ νὰ ζήσετε;

Θὰ ἰδῆτε τί θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν. Ἡ ἀπάντησις των θὰ εἶναι πολὺ διδακτικὴ.

Αἱ ἀπαντήσεις των θὰ εἶναι πολυπλοκώταται καὶ σχεδὸν παράλογοι. Αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ θέλουν χρεῖμα, καὶ χρεῖμα πολὺ ἀπὸ ἐνὸς εἰσοδήματος καὶ ἄνω τούτου ἡ ζωὴ των εἶναι δυνατὴ, ἂν ὁμως τὸ εἰσόδημά των κατέλθῃ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ἡ ζωὴ των καθίσταται ἀφόρητος. Εἶδμεν πολλοὺς νὰ αυτοκτονῶσι, διότι ἔχασαν μερικὰ ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ εἰσόδημα, μὲ τὸ ὅποιον ἐσυνείθισαν νὰ ζῶσι. Προϋτίμησαν δηλαδὴ νὰ ἐξαφανισθῶσι, παρὰ νὰ περιορισθῶσι.

Καὶ ὁμως ἀξιοπαρατήρητον εἶναι καὶ τούτο: Ὅτι τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τοὺς μὲν καὶ διὰ τὸ ὅποιον αυτοκτονοῦν, ἄλλοι τὸ θεωροῦν τόσο μὲγα καὶ τόσο ὄνειρευτόν, καὶ δι' αὐτοῦ δύναται νὰ ἰκανοποιηθῶσιν ὅλους τοὺς πόθους των. Ὡ! εἰρωνεία!

Εἶναι χρῆσιμον, εἶναι συντελεστικὸν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου καὶ πρὸς εὐτυχίαν του, πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ εὐτυχίαν τῆς κοινωνίας, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἔχῃ πλεονότητα ἀναγκῶν, καὶ προσπαθῇ νὰ τὰς ἰκανοποιήσῃ; Ἄς ἀποβλέψωμεν πρὸς τὰ κατώτερα τοῦ ἀνθρώπου ὄντα. Ἐφ' ὅσον αἱ οὐσιώδεις ἀνάγκαι των ἰκανοποιοῦνται, ζῶσιν εὐχαριστημένα. Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν. Εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις θὰ συναντήσωμεν τὴν δυσπαρέσκεϊαν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Τυφλός και μονόχειρ πιανιστής.

Είναι ο Βλαδίμηρος Δολάνσκη, διάσημος Ρουμάνος πιανιστής. Αυτός από νεαρωτάτης ηλικίας έχασε το φως του και την χρήση της δεξιάς χειρός του. Αφού εξήλθεν από το νοσοκομείον, εφαντάσθη, ότι ήδύνατο να γίνη μουσικός. Και από τής ημέρας εκείνης ήρχισε με όλην την δύναμιν τής θελήσεώς του να μανθάνη πιάνο. Έκαστος παρηκολούθη) με μαλαγχολίαν τας προσπαθείας του άναπήρου νέου και έφρόνιει, ότι ήσαν μάταιαι. Έν τούτοις ή θέλησις υπερίσχυσεν ο Δολάνσκη εξησκέιτο δώδεκα έως δεκατέσσαρας ώρας την ήμέραν. Τέλος δέ το θάρρος του και ή άποφασιστικότης του ένίκησαν. Άνεδείχθη μέγας μουσικός, και ή πρατη σιναυλία, την όποιαν έδωσεν, ήτο άληθής άποθέωσις. Η βασίλισσα τής Ρουμανίας, μαθοῦσα περι αύτου, τον έκάλεσε να παίξη προδ αύτης, καταδελχθείσα δέ, τῷ έδωσε μηνιαίαν έπιχορηγησιν. Τώρα ο Βλαδίμηρος είναι πλουσιώτατος μουσικός.

Όμοιοθεραπεία.

- Ό φαρμακοποιός μου έδωσεν έν άποτελεσματικόν φάρμακον, διά ν' άδυνατίσω.
- Και έμέ έν άλλο, διά να παχύνω.
- Έξάπαντος θα είναι το ίδιον.

Ποίους βλέπει.

- Τόσος καιρός πού δέν έβρεξε.
- Είναι δυσάριστον διά την γεωργίαν.
- Προ πάντων διά τους οίνοπώλας.

Άντίθεσις.

Ματαξυ νεκρίδων :
- Ξέρεις; ο Κίμων μου έζήτησε την χειρά μου.
- Και συ τί του άπήνησες;
- Όι θα έδεχόμην εύχαρίστως, εύθυσ ώς άποκήση κάποιαν περιουσίαν.
- Άγαπητή μου, είσαι πολύ άπαιτητική; ο Κίμων, άν είχε περιουσίαν, δέν θα είχε άνάγκην να σε νυμφευθῆ.

Ειλικρίνεια.

Ό κ. Κ. συχνά προσκαλείται εις γεύματα παρά τῷ κυρίῳ Ρ. Όσας δέ φορές πηγαινει το παιδακι του άμφιτρώνονος, εκδηλώνει ιδιαιτέραν χαράν.
- Όστε μ' αγαπῆς τόσο πολύ, μικρέ μου, και χάρεις όσες φορές με βλέπεις;
- Δέν είναι αυτό, κύριε; αλλά ξεύρετε; όσες φορές τρώτε σε μᾶς, πάντα έχομεν και γλυκό!

Δέν έψεύσθη.

Ό κ. Κ. θέλει να έννοικιάση έν άπαρτμάν. Ό ιδιοκτήτης δέν θέλει οικογένειαν με παιδιά και έρωτῆ :
- Έχετε παιδιά; ήμεεις δέν παραδεχόμεθα παιδιά εις το άπαρτμάν μας.
- Άλλοίμονον! σπανιῶ ο έννοικιαστής, είναι εις το νεκροταφείον.
Ό ιδιοκτήτης υπογράφει το συμβόλαιον. Άλλά την επαύριον ο έννοικιαστής έρχεται με τέσσαρα παιδιά. Ό ιδιοκτήτης διαμαρτύρεται.
- Καλά, σείς μευ είπατε, ότι τα παδιά σας...
- Μάλιστα, ήσαν εις το νεκροταφείον, διά να έπισκεφθουν τον τάφον τής μαμαριτισσας τής πενθεράς μου.
Ό ιδιοκτήτης κόκκαλο!

Εις το ύποδηματοποιείον.

- Τα παπούτσια, πού μου δίδεις, είναι πολύ μεγάλα.
Και ο ύποδηματοποιός :
- Όχι, κύριε, αλλά τα πόδια σας είναι πολύ μικρά.

Όραία οικογένεια.

Ό Θωμάς Βεργυ, γερουσιαστής έν τῇ πολιτείῳ Όχιο τής Άμερικῆς, διεκδικεί, ότι έχει την ώραιότεραν οικογένειαν του κόσμου. Έχει δέκα κορίτσια, τών ότοιων ή ηλικία ποικίλλει κατα διωβάθμισιν από ένός μέχρι δύο έτων. Είναι όλαι υγιέσσεται και, κατα το λέγειν του πατρός των, ώμαϊόταται.

Ό πατήρ των άποβλέπει προς την θηλείαν αήτην δεκάδα με έγκαύχησιν και εύχαρίστησιν. Είναι εις την Άμερικῆν, όπου τα κορίτσια δέν άποτελοῦν καθηκικόν κεφάλαιον τής οικογενειας.

Σχετικῶς προς τούτο, αναφέρομεν, ότι ο κύριος Βεργυ δέν έχει την πολυμελεστέραν οικογένειαν, αφού έσημειώθη άλλοτε άπλους χωρικός, άποκτήσας 25 τέκνα, έξ ών τα 20 έζησαν.

Σπανιώτατα αντίτυπα 'Ιερῶς Γραφῆς.

Εις εκθεσίιν νινα 'Ιερῶν Γραφῶν, εξετέθησαν και δύο μοναδικά αντίτυπα τής Καινῆς Διαθήκης, τα όποια, καρά την έξασκηθείσαν προσοχήν υπό τών εκδοτῶν των, είναι έν τούτοις έσφαλμένα. Το πρώτον, άντι τής φράσεως : 'Δέν πρέπει να έπιθυμήσης την γυναίκα του πλησίον', έχει : 'πρέπει να έπιθυμήσης...'. Διά την παράλειψιν ένός δέν, ο τυπογράφος έπλήρωσεν 75 χιλιάδας φράγκων.

Το άλλο αντίτυπον είναι έσφαλμένον εις τους μακαρισμούς. Λέγει : 'Μακάρισι οι μη διψῶντες την δικαιοσύνην'.

Έννοείται, ότι τα αντίτυπα τών εκδόσεων αυτών κατεστράφησαν και απέμειναν ως δείγματα τα δύο ταῦτα, τα όποια, καιτοι άνίερα, εκτιμῶνται από τους βιβλιοσυλλέκτας καρά πολύ.

Τί γίνονται τα τραπεζογραμμάτια.

Άφου τα τραπεζογραμμάτια κυκλοφορήσουν καιρόν νινα, φθείρονται. Τοτε αι τράπεζαι άποσύρουν αυτά από την κυκλοφορίαν και άντ' αυτών κυκλοφοραῦν καινούργη. Τα πεπαλαιωμένα χαρτονομίσματα, άφου ύποστῶσιν άυστηρότατον τον έλεγχον και την καταμέτρησην, άφου σημειωθουν και άκρωθουν οι αριθμοί των, ριπτονται, παρουνσις άνωτέραν ύπαλήλλων τῷ πιστωτικῷ ιδρύματός, εις σκάφην πλήρην όξέων. Τα χαρτονομίσματα, υπό την επίδρασιν τών όξέων τούτων, φθείρονται άμέσως και μεταβάλλονται εις άμορφον πολτώδη μάζαν.

Η μάζα αυτή δέν μένει άχρησιμοποίητος' πωλείται εις την βιομηχανίαν, ή όποια κατασκευάζει εξ αυτῆς τής χαρτινες κοῦκλας. Ότε μία κοῦκλα πέντε γεροσίων έμπορεί να ήπῆρξε χαρτονόμισμα 500 φράγκων.

Lotion Ορέο

Είδεικόν δι' έντριβᾶς (frictions) και μαλάξεις (massages). Καταπραῦνει τα νεῦρα, απαλύνει το δέρμα, αναζωογονεῖ το σώμα.

Πωλείται έν Βαλουκ-παζάρ του Σταμποῦλ, έν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ωραιοπούλου.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατῆ, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11,
Φαρμακείον Νικοπούθη.

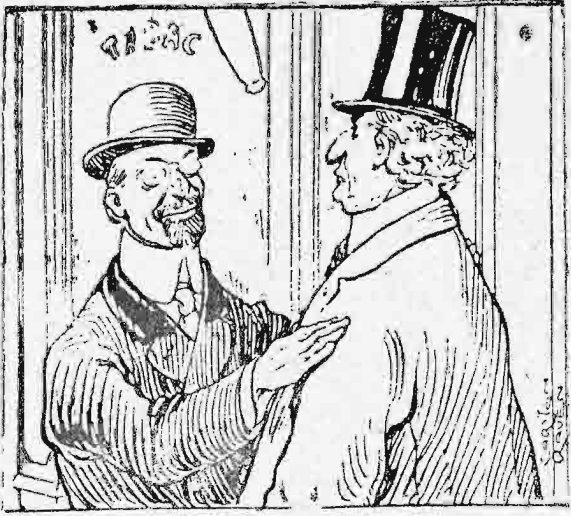

Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕΙ το Ραφεϊόν του εις την Μεγάλην Όδον του Μπέγιογλου (έναντι του Μπόν Μαροῦ, άνωθεν του Μουλατιῆ).

Έπι τη εύκαιρία ταύτη έπλούτισε το ένον του Κατάστημα διά μεγάλης συλλογῆς ύφασμάτων τελευταίου συρμού. Η αξιοτίμος πελατεία του άς έπωφεληθῆ τής εύκαιρίας ταύτης και τών λίαν συγκатаδατικῶν τιμών.

— 'Ο γιατρός μου είπεν, ότι καθ' όλον τὸ διάστημα τῆς δρῶσεώς του ἔσσωσεν περὶ τοὺς ἑκατὸν ἀνθρώπους.
— 'Εμένα μου είπεν, ότι ἔσσωσεν διακοσίους.
— Αὐτὸ σημαίνει, ότι σὲ ἔκρινεν δυὸ φορές πλεὺν βλάκα ἀπὸ ἐμένα.

Ἐκπληξίς.

'Ο κατασηματόρχης.— Πῶς; φεύγεις καὶ μου σηκώνεις καὶ τὸ τορπιόν μαζί;
'Ο ταμίας.— Ἡθίλα, κύριε διευθυντά, νὰ εἰσῶς κάμω μιαν ἐκπληξίαν.

Εἰς τὸ Ἰταλικὸν ἐπιτελεῖον.
— 'Ακόμη δὲν ἔχομεν κομμίαν νίκην. Ἄς ἐκδώσωμεν λοιπὸν ἀνακοινωθὲν γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ.
(*Ἀπὸ τὸ Γερμ. περιοδικὸν «Simpliessimus»)

— Τί θὰ ἔκαμνες ἂν εὐρισκας εἰς τὸν δρόμον ἢ ἂν σοῦ ἔπεφτε λαχείο πέντε γιλιόδες λίρας;
— Δὲν θὰ ἔκαμνα τίποτε, φίλε μου, θὰ ἐξοῦσα μὲ τὸ εἰσόδημα.

Ὁμολογία.

— Ἀντὶ γόλα, σήμερα μου ἀφῆκες ἓνα μπουκάλι νερό.
— Συγγνώμην, κύριε, ἐξέχασα νὰ βάλω καὶ γόλα μέσα.

ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ἡ γυναίκα ἀγαπᾷ τὴν δρᾶσιν. Δὲν μπορεῖ νὰ μένη ποτὲ ἡσυχῇ θέλει συγκινήσεις. Αἱ συγκινήσεις εἶναι γι' αὐτὴν ὅ,τι ὁ ἀέρας γιὰ κάθε ψυχὴν, ὅ,τι τὰ λούσα γιὰ τὴν ἰδίαν.
Ἐπειδὴ σοφοὶ κοινωνιολόγοι δὲν τὴν ἀφίουν νὰ εὖρη τὸς συγκινήσεις αὐτὰς εἰς τὴν βιογράφη καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐρρίφθη ἡ γυναίκα εἰς τὰ παιγνίδια. Καὶ παίζει, παίζει. Τὰ παίζει ὅλα τὰ παιγνίδια μὲ τὸν ἴδιον φανατισμὸν καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἐπιμονὴν.

Ὅταν στρωθῇ τὸ πρόσκινο τραπέζι, ἡ γυναίκα μὲ τὴν πλεὺν μεγάλην χορὰ θὰ λόβη μέρος. Παίζεται μέσους; Κι' αὐτὴ μαζί. Παίρνει χαρτί, σκέπτεται ὀφθαλμοὺς καὶ κινεῖται μόνον μὲ ἄσσο.
Φυσικὴ συνέπεια... Κινεῖ τὸ κεφάλι της, γιὰτὶ μπαίνει μέσα.

Ὅταν στρωθῇ μπρῆξ, αὐτὴ θὰ λόβη τὸ μέρος τοῦ τετάρτου. Σὴν γυναίκα ποῦ εἶναι, διεκδικεῖ. Ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει ὡς τὰ οὐράνια. Ἐπειτα; πέφτει ἐκεῖνη καὶ πληρόνει... ὁ σύντροφός της.

Στὸ πόκερ μόνον παίζει γιὰ δικό της λογαριασμὸ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ εἰδικότης της. Ποῖος ἀρνήθηκε ποτὲ, ὅτι ἡ γυναίκα δὲν εἶναι μοναδικὴ στῆς μπλόφες; Ἰσα-ἴσα, γιὰ νὰ μὴ ξεχάσῃ τὴν εἰδικότητά της αὐτὴ, μπλοφάρει παντοῦ, καὶ στὸ σπῆτι της καὶ στὸ σολόνια, καὶ μὲ τῆς φιληνάδες της καὶ μὲ τὸν ἄνδρα της. Παντοῦ ἡ μπλόφες της ἔχουν πέρασι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πόκερ. Ἐμεῖς μόνον ἀνακαλύπτουμε καὶ εἰμπορεῖ σὲ μιὰ νυκτιὰ νὰ χάσῃ εἰς τὸ πόκερ ὅλα της τὰ κοσμήματα. Δὲν στενοχωρεῖται ὅμως διόλου. Ἐχει πεποιθήσιν, ὅτι σὲ μιὰ ἄλλη νυκτιὰ εἶναι ἰκανὴ νὰ ἀποκτήσῃ διπλάσια κοσμήματα...

Ἐπειτα ποτινέρι. Φορεῖ τὰ τροχοπέδιλα καὶ ρίπτεται εἰς τὸν σπιβν, κάμνει μερικὲς βόλτες, ἄλλα χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ πέφτει. Πέφτει μὲ τὴν δύναμιν, καὶ παρασίρει δύο νέους, ποῦ

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρόγλεν χάν, ἀριθμ. 6, ὀπισθεν τῆς Κορδι Λιωνά.

Διεκπεραιώσις πάσης ὑποθέσεως εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Μοῦ λέτε πῶς εἰμ' εὐτυχής, γιὰτὶ συχνογεῶ, καὶ δὲ μ' ἀκούσατε ποτὲ παράπονα νὰ λέω.
Εὐθύς τὴν εὐτυχίαν μου, παιδιὰ, σὺς τὴν πουλῶ, ἂν ἀγοράζετε μοῦξή της ὄρες, ὅπου κλαίω.

2

Ἡ κάθε ἄσπρη, ποῦ φουρνέει στὰ μαλλιά μου, — ἂν τὴν γελῆς, κάμνει μεγάλον κρῖμα — μὲ δάκρυα τὴν ἔχω λευκαμένη· εἶναι στανρός σὲ μιὰς ἐλπίδος μνημα.

3

Μονάχος στὴν ἀκρογιαλιά σὴν κάθονμαι τὸ βράδν, βλέπω ἄστρο νὰ λομποκοπῇ βαθειὰ μὲσ' στὸ σκοτάδι. Καὶ τ' ἄστρο εἶν' ἡ ἐνθύμησις, ποῦ ἄσβυστη ἔχει μένει.
Ἄρᾳ γε τὸ γλυκοκτυτῆ καμμιά φορὰ κ' ἐκείνη;

I. ΜΑΡΙΝΟΣ

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.

Λέχεται 2-4 μ μ.

Ἄριθμ. Τηλεφώνου : 2275. Ρέθα.

τρέχουν ἀνύπαπτοι. Κτυποῦν στὰ γερά ἐκεῖ-ει, μὰ φροντίζεν ποῖος πρῶτ' ἀπ' ὄλους νὰ τὴν σηκώσῃ καὶ τῆς γυρεύουν συγγνώμην, διότι... τοὺς ἔρριξε.

Παίζει μπιλιάρδο. Μὲ τὴν στέκα στὸ χέρι εἶναι σαστὴ ἀμαζών. Προτιμᾷ νὰ κόμη κορομπόλες ἀπὸ σπόνια, μὰ δὲν τῆς... βρῖσκει. Ἀγαπᾷ καὶ τὰ κλατσό, μὰ ξεσχίζεται... ἡ τσόχα τοῦ μπιλιάρδου.

Βάζει γιάνδες. Καὶ ἐκεῖνη, ποῦ θυμᾶται ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἐρασμένων τῶν φιληνάδων της, ξεχνιέται πάντα καὶ δὲν θυμᾶται. Κάνει ποῦ δὲν τὸ ἔχει ἢ δὲν τὸ ἔχει ἀληθινά; μυστήριον. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι γελιέται καὶ πληρόνει μὲ πολὺ πείσμα, ὅταν τὸ στοίχημα εἶναι σὲ φιλιὰ.

— Σ' ὅλα λοιπὸν τὰ παιγνίδια χάνει;
— Ναι, τὴν κοῦμένη!

Μὰ δὲν πτοεῖται, παίζει καὶ τὰ παιγνίδια τοῦ ἔρωτος. Ἐκεῖνα τὰ παίζει μὲ τὴν καρδιά της. Ρίχνεται ἐδῶ, ρίχνεται ἐκεῖ. Γιὰ τὰ παιγνίδια τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι ἀνάγκη τὰ στρωθῆ... πρόσκινο τραπέζι ἢ στίβος πατιάζ. Ἀκόμη δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ὀρισμένα πρόσωπα. Ὑπάρχει γι' αὐτὴν ἡ μεγαλειτέρα ἀλευθερία δρᾶσεως καὶ ἡ μεγαλειτέρα εὐρύτης περιφερείας.

— Καὶ κερδίζει εἰς τὸ ἐρωτικὸν παιγνίδι;
— Μυστήριον! Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι λίγες φορές κερδίζει, μὰ... νομίζω, ὅτι τότε κερδίζει ἀληθινά. (Abeille)

ΚΑΠΙΟΣ

ποῦ τὴν ἔπαθε.

